

Passe-Partout Kunstmagazine

2024 Jaargang 14 - Editie 1

Schilderij uit de serie : 'Superstrings, Runes, The Norns, Gordian Knot'

ONDERDOMPELEN IN DE WERELD VAN ANSELM KIEFER

Anselm Kiefer: 'Kunst is verlangen. Je komt er nooit bij, maar je blijft aanhouden in de hoop dat het je wel lukt.'

Spelen op puinhopen

Anselm Kiefer werd geboren net voordat de Tweede Wereldoorlog eindigde. Als kind speelde hij in de ruïnes van het naoorlogse Duitsland en bouwde hij huizen van stenen die hij tussen het puin vond. Hij is daarna altijd blijven bouwen en afbreken. Hij was één van de eerste Duitse kunstenaars die eind jaren zestig de recente geschiedenis van zijn moederland onder de loep nam.

Aanvankelijk stuitte hij daarom op veel kritiek, later oogstte hij juist veel waardering omdat hij blootlegde wat onbesproken bleef. In de afgelopen vijf decennia heeft hij een oeuvre van formaat opgebouwd en een grote schare fans, van jong tot oud, die hem tot op de voet volgt. Zijn werk is opgenomen in belangrijke museumcollecties over de hele wereld.

Goud, olieverf, stro en lood.

Kiefer is een onvermoeibare alleseter met oneindig veel interesses. De kunstenaar is altijd op zoek naar nieuwe inzichten en betekenissen. En dat zie je duidelijk terug in zijn gelaagde werk.

Daarin verweeft hij Germaanse mythologie, geschiedenis, poëzie, literatuur en filosofie. Hij gebruikt daarbij traditionele en onconventionele materialen, zoals goud, olieverf, stro en lood.

Kiefer stelt zijn werken bloot aan de elementen, steekt ze in brand, voegt levensgrote objecten toe of beitelt eerder aangebrachte lagen weg.

*Aus Herzen und Hirnen spriessen
die Halme der Nacht 2019-2020*

Kiefer gebruikt traditionele en onconventionele materialen, zoals goud, olieverf, stro en lood

Zo creëert hij ware symfonieën vol textuur en betekenis, waaraan hij liefst blijft doorwerken. Want een kunstwerk is voor hem eigenlijk nooit klaar.

Anselm Kiefer: 'Wat doet de kunstenaar? Hij legt verbanden. Hij knoopt onzichtbare draden tussen dingen. Hij duikt in de geschiedenis, of het nu de geschiedenis van de mensheid is, de geologische geschiedenis van de aarde, of het begin en het einde van de zichtbare kosmos.'

Tweestromenland / De Hoge priesteres

Een indrukwekkend kunstwerk

Dit kunstwerk van Kiefer is beslist heel indrukwekkend. In de eerste plaats alleen al vanwege de afmetingen. Het zijn twee grote boekenkasten van staal, met zo'n 200 met lood bedekte boeken. Wel zo'n 5 tot 6 meter lang en het is ook nog zeker een halve meter diep en staat los in de ruimte.

Kiefer heeft met tussen poses sinds 1986 gewerkt aan de 'Loden Boekenkast'

*Indruk van de zijkant,
met een dame op de achtergrond,
dan krijg je een beetje een idee van
de afmetingen van dit kunstwerk*

Op de linker boekenkast staat Eufraat en op de rechter Tigris

Tijdcapsule

“Kiefer ging uit van een boek als tijdcapsule en een opslagplaats voor kennis.

In 1986 begon hij met het maken van de loden boeken en ze te plaatsen in een grote boekenkast als in een bibliotheek.

In het uiteindelijke kunstwerk staan bijna 200 loden boeken in twee stalen boekenkasten. Deze twee kasten zijn van elkaar gescheiden door een vier meter lange glasplaat.

Op de linker boekenkast staat Eufraat en op de rechter Tigris.

De Bibliotheek van De Hogepriesteres

De titel 'Zweistromland' referent aan het oude Mesopotamië, 'de bakermat van de beschaving,' waar 's werelds eerste boeken waren gemaakt. Deze waren van klei.

De tweede titel De Hogepriesteres heeft betrekking op een specifieke tarotkaart waarop een hogepriesteres zit met een boek op schoot.

Zij is de personificatie van een soort kennis die mysterieus, onmeetbaar en intuïtief is.

Boeken bewaren en kennis doorgeven aan nieuwe generaties

Kiefers boeken zijn echter dubbelzinnig: ze bewaren, maar verbergen tegelijkertijd de informatie die ze bevatten. Hoewel het technisch mogelijk is om de boeken te openen en er doorheen te bladeren, maakt hun formaat en gewicht het praktisch onmogelijk om dit te doen.

Hoewel sommige boeken leeg zijn, bevatten anderen gemanipuleerde zwart-witfoto's van het aardoppervlak. Alle foto's zijn verstoken van menselijke figuren maar vertonen sporen van menselijke activiteit. Er zijn ook boeken die symbolische materialen bevatten zoals klei, zand, gedroogde erwten en haar.

Gevuurd klei is gemaakt van aarde, lucht, vuur en water

De 'vier klassieke elementen' waarvan men dacht dat ze de bouwstenen van het leven waren. Deze elementen zijn ook nauw verwant aan alchemie, een terugkerend thema in de kunst van Kiefer. Theoretisch gezien, kunnen gedroogde erwten ontkiemen en symboliseren daarom hoop op toekomstige groei. Hier, echter, zijn ze ingekapseld in lood, en is het als het ware een onleesbaar braille.

De asgrijze boeken lijken te zijn onderworpen aan weer, wind en chemische processen, vandaar dat de visuele indruk van de boekenkast er voornamelijk een is van desintegratie, vernietiging en vergankelijkheid.

Paradoxaal genoeg geeft Kiefer hier uitdrukking aan vergankelijkheid met een metaal dat sterk genoeg is om radioactieve straling te verdragen. Lood is een dubbelzinnig materiaal, want hoewel lood bescherming kan bieden, is het ook giftig en daarom levensbedreigend.

De zware en onhanteerbare bibliotheek kan gezien worden als een verhaal over het vergaren van kennis, in die mate dat we er geen overzicht meer over hebben. Het kan ook worden gelezen als een zware kennislast die we hebben geërfd van het verleden." Ieder boek is uniek en weegt tussen de 100 en 300 kilo.

Kiefer installatie 'Winterreise'

Met 'Die Winterreise' confronteert Kiefer ons met de idylle van een winters bos. Het decor doet denken aan een ondergrondse schuilplaats die op miraculeuze wijze sprookjesachtige vormen en hoedanigheden heeft aangenomen: die je zou willen betreden. In dit bizarre en vervreemdende decor parachuteert de kunstenaar bijna terloops zijn opvatting dat de ideeën uit de Romantiek tot extreem geweld en terrorisme kunnen leiden.

Beddegoed van lood

Kiefer vaak slachtoffer van inbraak en vernieling

Er werd bij hem ingebroken in 2008 daarbij werden tientallen loden boeken met een gewicht van maar liefst 7,5 ton gestolen uit zijn vorige werkplaats in Barjac voordat ze een paar dagen later werden ontdekt in het bezit van schrootverzamelaars in de Drôme en de Ardèche.

In 2014 werden 2 vrouwen gesnapt, die de omheining vernield hadden en bezig waren om stukken lood van een van de kunstwerken los te maken.

In 2016 werden 4 dieven gesnapt bij het ontmantelen van een gigantische sculptuur van boeken, gemaakt van 10 ton lood en 12 ton marmer, die in een metalen kooi stond opgesloten op de binnenplaats van het pakhuis.

Een bewaker stoorde de inbrekers die het beeld uit elkaar haalden, maar kon hen niet arresteren voordat ze er met de waardevolle buit vandoor gingen.

De waarde van het kunstwerk werd geschat op 1.3 miljoen euro terwijl de waarde van ruw lood slechts 1670 euro per ton waard is.

<https://www.voorlinden.nl/tentoonstelling/anselm-kiefer/>

Voorlinden museum & gardens
Buurtweg 90
2244 AG Wassenaar
+31 (0)70 51 21 660

info@voorlinden.nl

Schilderij : 'Humbaba'

Museum Voorlinden in Wassenaar heeft meerdere werken van Kiefer in de collectie.

Kiefer bij Voorlinden tot en met 25 februari 2024

Expositie Japan op de gevoelige plaat

De tentoonstelling biedt een unieke inkijk in het Japan van de late 19e eeuw.

De collectie is nooit eerder getoond en behoort tot de belangrijkste en omvangrijkste privécollecties van Meiji-fotografie in de wereld.

De 155 foto's, afkomstig uit zowel Japanse als buitenlandse studio's tonen een buitengewone kunstzinnigheid en zijn van belangrijke historische waarde.

MANTRA
Straatkunstenaar en natuuronderzoeker

Mantra, geboren als Yuri Cansell zag in 1987 in Metz (Frankrijk) het levenslicht.

Hij is een autodidactische straatkunstenaar én natuuronderzoeker die sinds 2008 op straat schildert. Hij groeide op tussen het lawaai van de stad en het gefluister van het omliggende platteland.

Entomologie, de wereld van insecten

Hoewel Mantra net zo bedreven is in het schilderen van mensen als dieren, is hij vooral gefascineerd door entomologie, de wereld van insecten.

In zijn schilderijen en straatdoeken brengt de kunstenaar hulde aan zijn jeugdhelden (vlinders, uilen, spinnen, vogels...) in een realistische en levendige stijl, als een spiegel die reflecteert op de kreten van een natuur die we niet meer horen.

Verloren biodiversiteit

Op aangrijpende wijze beeldt hij deze wezens meestal af als levenloze exemplaren die in een tentoonstellingskast worden tentoongesteld, een hartverscheurend commentaar op de verloren biodiversiteit. Zijn weergaven van oneindig gevarieerde soorten zijn altijd spectaculair mooi en wetenschappelijk accuraat tot in het kleinste detail.

Mantra creëert deze prachtige muurschilderingen met de bedoeling zijn voetafdruk in de stedelijke gebieden achter te laten als herhaalde mantra's, vandaar zijn bijnaam.

Hij beschikt niet alleen over buitengewone artistieke vaardigheden – schetsen uit de vrije hand zonder een projector of raster te gebruiken – maar hij heeft ook een sterke passie en motivatie.

Urgente mondiale problemen

Deze jonge Franse kunstenaar is op weg naar de internationale voorhoede van het hedendaagse muralisme en zijn werken worden erkend tot buiten de Europese grenzen: Buenos Aires, Seattle, Wenen, Parijs, Lima, Quito, Bogotá.

Zijn uitzonderlijke technische vaardigheden, gecombineerd met zijn passie voor de natuur en de menselijke ervaring, verlevendigen niet alleen onze steden, maar waarschuwen ons ook voor urgente mondiale problemen.

<https://www.mantrarea.com/about>

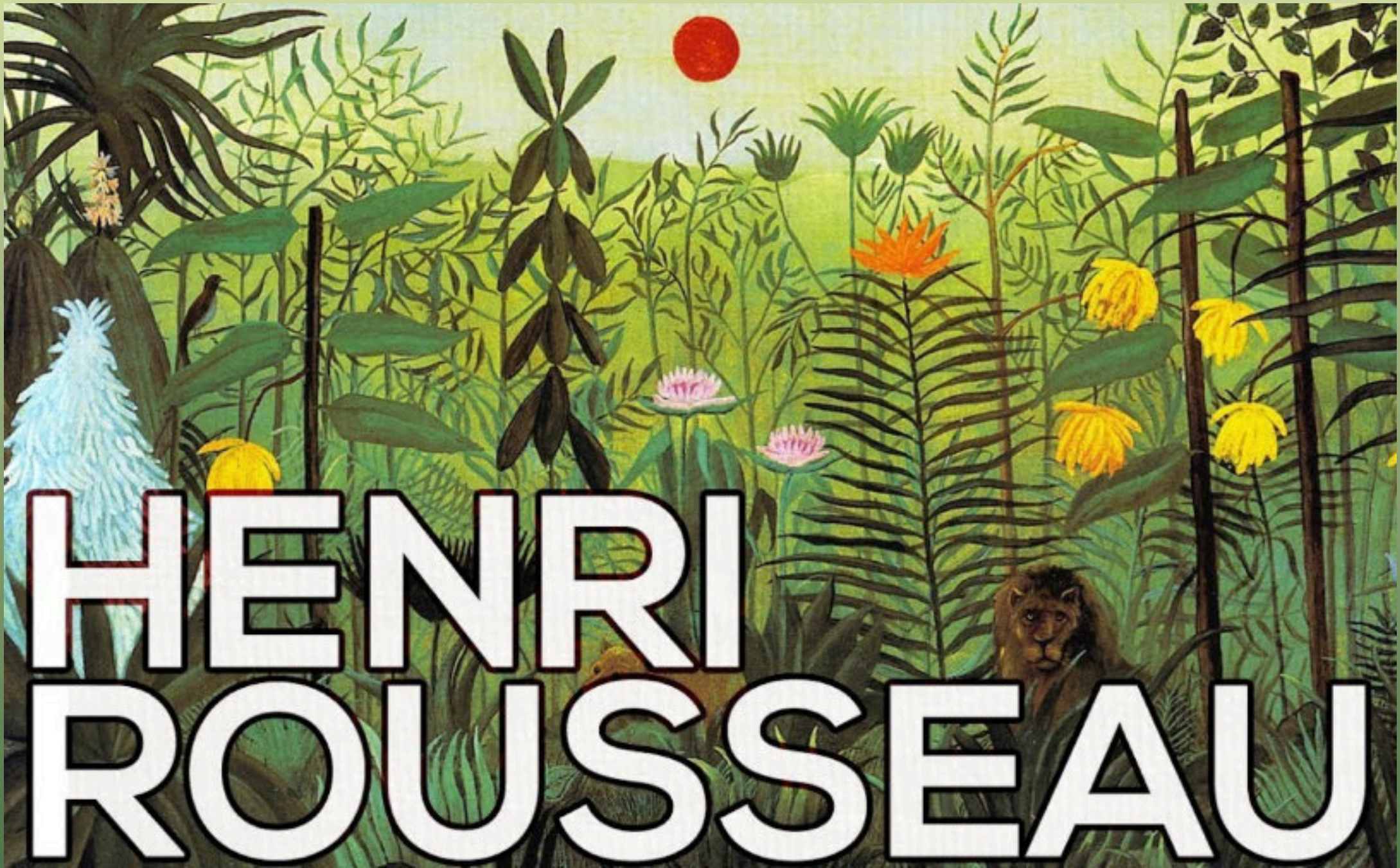
‘Frisse wind’

Impressionisme van het Noorden

Expositie
17 Januari 2024 - 05 mei 2024

Singer Museum
Oude Drift 1
1251 BS Laren

<https://www.singerlaren.nl>

Henri Rousseau

Hij maakte schilderijen van de jungle maar was er zelf nog nooit geweest.

Inspiratie deed hij op in de dierentuin, in het kunsthistorisch museum, in planten kassen, en in tijdschriften.

Een vrouw ligt naakt in een weelderige oerwoud landschap

Het is een magisch tafereel. Henri Rousseau schilderde haar tussen vogels, een leeuw en een slang, als een moderne Eva.

Waar haalde Rousseau de inspiratie voor zijn jungle-schilderijen vandaan?

Henri Rousseau was een tol ambtenaar bij de douane, die in zijn vrije tijd graag schilderde.

De Douanier

Hoewel kunstcritici weinig moesten hebben van zijn primitieve stijl, kreeg hij van andere avant-garde kunstenaars veel waardering. Met bijnaam de Douanier exposeerde Rousseau zijn werken tussen de werken van het post-impressionisten in Parijs.

In 1891 schilderde Rousseau een jagende tijger in het oerwoud. Al snel volgden schilderijen met apen, slangen en leeuwen. Rousseau maakte meer dan 25 jungle-schilderijen in zijn loopbaan. Vaak kreeg Rousseau de vraag waarom een Franse douanier schilderijen begon te maken van de jungle.

Nooit in Mexico geweest

Henri Rousseau zei dat tijdens zijn dienstitijd was uitgezonden naar Mexico, waar hij diende als regiment muzikant. Maar tot op heden hebben kunsthistorici geen enkel bewijs kunnen vinden voor dit verhaal. Tegenwoordig denkt men daarom dat Rousseau dit verhaal verzonnen heeft als verkooppraatje.

Er werd hem verweten maar wat aan te prutsen

Henri Rousseau werd geboren in Laval Frankrijk. Hij nam dienst in het leger en werkte onder andere in een tolhuisje aan de rand van Parijs. Pas op 40-jarige leeftijd begon hij met schilderen. Hij had geen artistieke opleiding en ook geen ervaring. Hij ging niet gehinderd door de regels en tradities van de klassieke opleidingen aan de gang.

Tijdens zijn leven werd zijn werk niet gewaardeerd en zelfs belachelijk gemaakt

Rousseau zelf bleef echter altijd in zijn kunst geloven. Hij probeerde te werken in de stijl van de volgelingen van Ingres, maar dit is hem nooit gelukt.

Hij kreeg veel kritiek op zijn kinderlijke stijl, en het werd hem verweten dat hij maar wat aan prutste. Als je zijn werk echter beter bekijkt, zie je dat zijn manier van schilderen zeer geraffineerd is. Zijn werk werd ook juist gewaardeerd vanwege de onschuldige primitieve kwaliteiten ervan.

Het waren de Spaanse schilders die hem als eerste opmerkten en hem tot de avant-garde rekenden.

Hij werkte in een naïeve of primitieve stijl. Ook werkte hij lang aan zijn schilderijen en heeft dan ook geen groot oeuvre. Rousseau schilderde over het algemeen landschappen, soms een stadsbeeld, met op de voorgrond een figuur.

Hij noemde dit zijn 'portretlandschappen'.

Het is waarschijnlijker dat Rousseau zijn inspiratie gewoon vond in Parijs. In de Jardin des Plantes zat een dierentuin met exotische dieren. Bovendien stonden er opgezette leeuwen en tijgers in het Natuurhistorisch Museum, die hij natekende en gebruikte voor zijn schilderijen.

Maar de grootste inspiratie zijn waarschijnlijk tijdschriften en kaarten geweest met afbeeldingen uit Afrika en Zuid-Amerika. Warenhuis Lafayette had een tijdschrift uitgegeven met afbeeldingen van 200 wilde dieren. Alle apen in de schilderijen van Rousseau zijn gebaseerd op dit boekje.

Picasso

De Afrikaanse oerwoud schilderijen van Henri Rousseau vielen in de smaak bij Pablo Picasso. Zelf was Picasso Afrikaanse maskers aan het bestuderen, als inspiratie voor zijn Demoiselles van Avignon.

Om Rousseau te eren organiseerde Picasso in 1908 een banket. Dertig kunstenaars en vrienden waren present: Georges Braques, Marie Laurencin, Maurice de Vlaminck, Fernande Olivier. Voor de gelegenheid was het atelier van Picasso leeggehaald. Van een rij schildersezels was een tafel gemaakt en aan de muur hangen slingers en vlaggen. Tafelkleden, borden, bestek en glazen waren gehuurd van het nabijgelegen restaurant. Rousseau kreeg medailles en werd ook een beetje lacherig over gedaan.

De dichter Guillaume Apollinaire schreef speciaal voor Rousseau een gedicht.

Henri Rousseau was dus toch wel een gevierde schilder in zijn eigen tijd. Hoewel het establishment hem in eerste instantie afwees, werd zijn unieke stijl omarmd door andere moderne kunstenaars als Picasso.

Vandaag de dag hangen zijn jungle-schilderijen in de grootste moderne kunst musea van de wereld.

Henri Rousseau stierf op 66-jarige leeftijd.

Om Rousseau te eren organiseerde Picasso in 1908 een banket

Konrad von Friesach,
Genadestoel, circa 1440 – 1460.
Bonrefanten, NK-collectie, bruikleen Rijksdienst voor het Cultureel Erfgoed.

Tentoonstelling Kunst Op Drift

Niet alleen soldaten en vluchtelingen, ook kunst raakt in een oorlog op drift doordat deze wordt geroofd of verplicht verkocht.

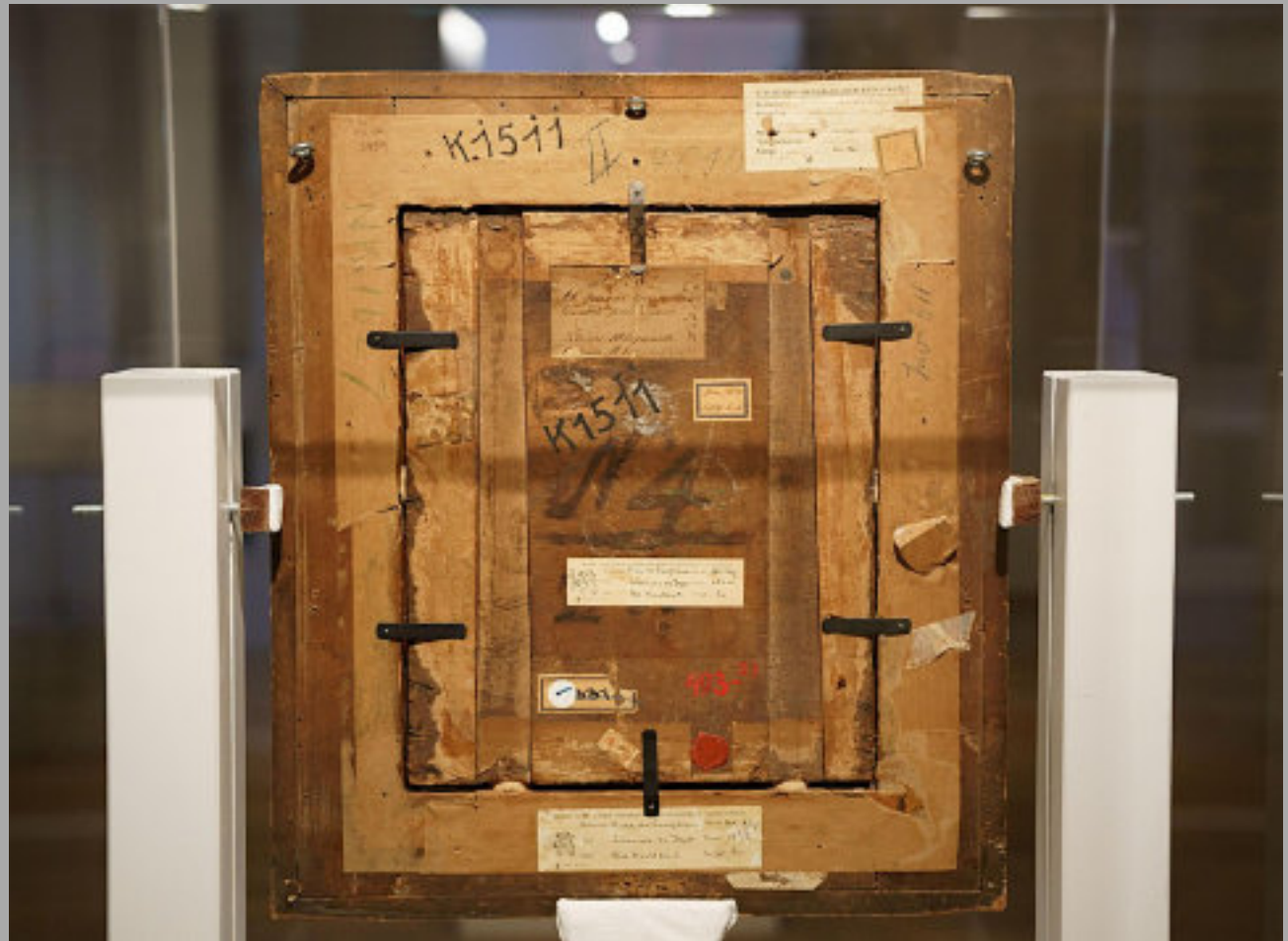
Het Bonnefantenmuseum in Maastricht laat nu kunstwerken zien die in de 2e wereldoorlog zijn gestolen dan wel onder druk van de nazi's zijn verkocht en die later aan Nederland zijn terug gegeven.

Ook worden soms de ongelofelijke verhalen achter de werken verteld. Boeiende, spannende en soms tragische verhalen worden in deze tentoonstelling verteld. Ze gaan schuil achter de bijna twintig geselecteerde kunstwerken die te zien zijn.

Verborgene verhalen

De getoonde werken hebben naast hun kunsthistorische verhaal nog veel meer interessants te vertellen over roof, verkoop uit vrije wil of verkoop onder druk rond de Tweede Wereldoorlog.

Het zijn verborgene verhalen, die alleen met grondig herkomst onderzoek ontrafeld kunnen worden. Ze gaan over de vooroorlogse eigenaren (o.a. de Nederlandse kunstverzamelaars Lanz en Goudstikker en de Weense familie Rothschild), de kunsthandel rond WOII en het verblijf van de werken in Nazi-Duitsland als gevolg van de verzameldrift van onder andere Hitler en Göring. Na de oorlog volgt niet zelden het verhaal van een decennialange zoektocht naar de rechtmatige eigenaren.

Een lastige opgave, die meermaals heeft geleid tot teruggave oftewel restitutie, maar soms ook jarenlang voortsleept en niet zelden inzet is van juridische strijd

Vanaf het moment dat de geallieerden de stukken vanuit Duitsland terugsturen naar Nederland, probeert het Rijk ze bij de rechtmatige eigenaren te krijgen via een restitutie traject. Werken die na de bevrijding niet zijn geclaimd, worden door de staat geveild of apart gezet voor musea en andere publieke gebouwen. Deze collectie wordt Nederlands Kunstbezit ofwel de NK-collectie genoemd. Bonnefanten heeft 132 werken uit de NK-collectie in langdurige bruikleen.

De tentoonstelling 'Kunst op Drift'
duurt tot 3 november 2024.

Avenue Ceramique 250
6221 KX Maastricht

www.bonnefanten.nl

Hybiscus Rising

kunstwerk baken van hoop

Een nieuw beeldhouwwerk van Yinka Shonibare is onthuld in het centrum van Leeds (GB) ter ere van David Oluwale, de Britse Nigeriaan en inwoner van Leeds wiens persoonlijke verhaal de lokale bevolking inspireerde om een blijvende erfenis te creëren om zijn leven te markeren.

Oluwale verdrong op 18 april 1969 in de rivier de Aire nadat hij systematisch was lastiggevallen en opgejaagd werd door 2 leden van de politie van Leeds City.

Geïnspireerd door de hibiscus bloem, een plant die alomtegenwoordig is in Nigeria, staat dit grote nieuwe openbare kunstwerk, verfraaid met Afrikaans geïnspireerde batik patronen, als een baken van hoop. Het biedt een plek waar mensen samen kunnen komen en vertelt een verhaal van verzoening, genezing en vernieuwing voor de stad.

David Oluwale opgejaagd wild

David Oluwale was een Britse Nigeriaan die in 1949 op ongeveer 19-jarige leeftijd in Leeds aankwam. Hij had zich verborgen op een vrachtschip uit Lagos, op zoek naar een beter leven.

Vier jaar lang werkte hij hard en genoot hij van een gezellig leven met de andere West-Afrikanen in de stad. Maar in 1953 werd hij onvrijwillig opgenomen in een psychiatrisch ziekenhuis waar hij jarenlang verbleef. Het grootste deel van de jaren zestig was hij dakloos en sliep hij op straat in een ruige omgeving.

Gewelddadig was hij nooit.

David Oluwale verdronk in april 1969 nadat hij was aangevallen door twee politieagenten uit Leeds

Agenten Elleker en Kitching zochten hem vaak s'morgens vroeg op als hij ergens in een portiek lag te slapen. Er waren dan nog geen mensen op straat. Hij moest dan op handen en voeten gaan staan en werd er soms over hem heen geplast.

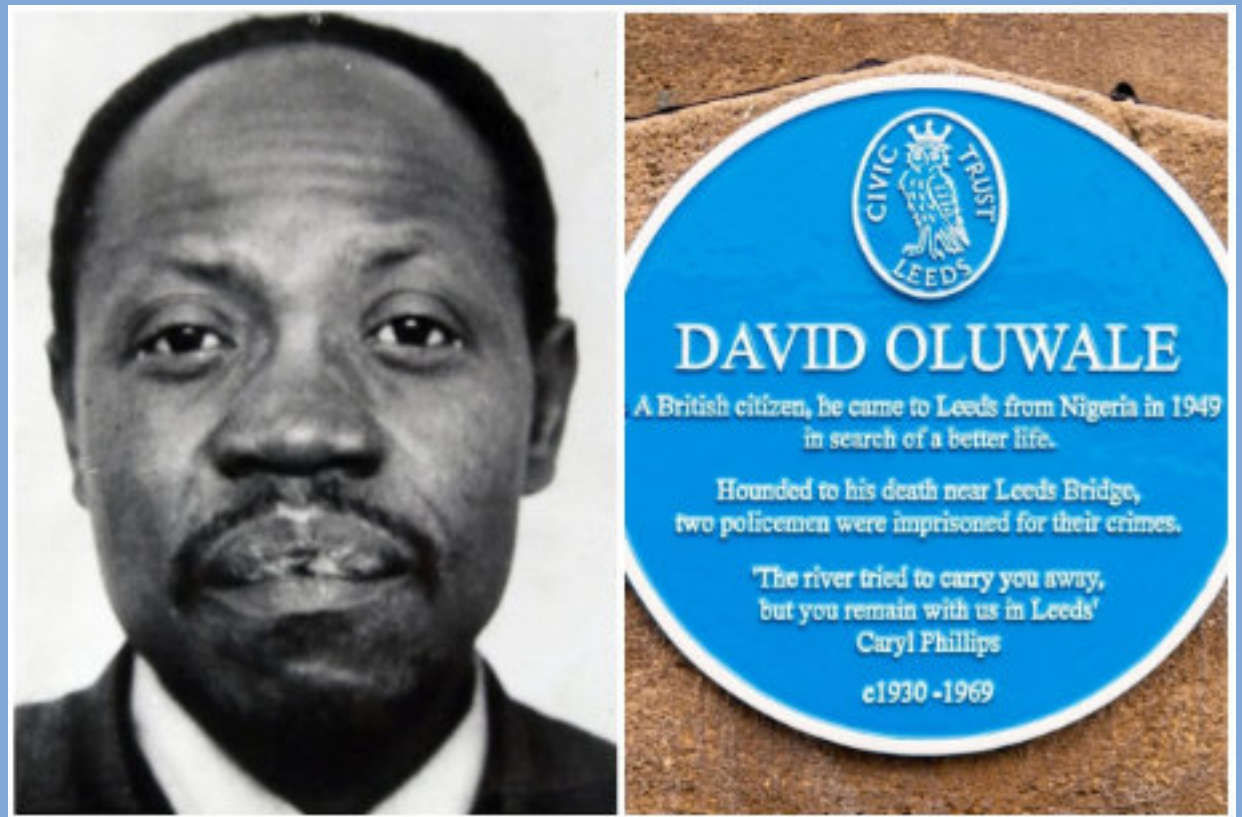
Ook schopten ze een arm weg waardoor David met zijn gezicht op straat viel. Hij werd regelmatig in elkaar geslagen en in zijn kruis geschopt. Ook werd hij soms meegenomen in de auto en heel ver buiten Leeds weer losgelaten in de hoop dat hij niet zou terugkeren.

Zijn dood veroorzaakte kortstondig een nationaal schandaal, maar werd grotendeels vergeten tot de vrijgave van politiedossiers dertig jaar later. In 2007 werd de liefdadigheidsinstelling #RememberOluwale opgericht, die zich toelegt op het gebruik van kunst om een creatieve en hoopvolle reactie in de stad Leeds te stimuleren.

Yinka Shonibare, de maker van het Hybiscus monument

Kunstenaar Yinka Shonibare werd in 1962 geboren in Londen, Engeland en verhuisde op driejarige leeftijd naar Lagos, Nigeria. Hij woont en werkt in Londen. Hij was in 2004 genomineerd voor de Turner Prize en werd in 2013 verkozen tot Royal Academician.

Shonibare ontving in 2019 de eer van Commandant van de Most Excellent Order of the British Empire en ontving in 2021 de Art Icon Award van Whitechapel Gallery.

Ontheemd

De Colombiaanse kunstenaar Doris Salcedo onderzoekt het concept van thuis en ontheemding in haar installatie 'Uprooted'. (Ontheemd)

Deze monumentale installatie, waarmee ze van 804 dode bomen en staal een onbewoonbaar huis creëerde, was te zien op de Sharjah Biënnale in de Verenigde Arabische Emiraten.

Het werk is een krachtige bespiegeling over onherstelbaar verlies en spreekt vele kwesties aan, van de Russische invasie in Oekraïne tot de verwoestende gevolgen van de klimaatverandering.

In a Magic Forest

De natuur in hars gevangen

“Hallo, ik ben Mariëlla van Dongen. Samen met mijn man en twee katten Molly en Murphy woon ik midden in de prachtige natuur van de Ooij polder, tussen de Konikpaarden, Galloway koeien en andere dieren die hier in het wild mogen leven.

Van kleins af aan heb ik gehouden van de natuur, sprookjes en mooie sieraden. Deze passies heb ik kunnen samenvoegen in mijn creaties.

Voor ‘In A Magic Forest’ creëer ik draagbare kunstwerken in de vorm van kenmerkende miniatuurlandschappen in hars sieraden, presse papier en panorama’s.

Echte inheemse bloemen, mossen, paddenstoeltjes, et cetera worden door mijzelf geoogst uit de wilde natuur en zorgvuldig gerangschikt en beschermd onder fijne lagen milieu vriendelijke hars.

Ik gebruik hiervoor Ecopoxy of UV poxy, beide zijn eco-vriendelijk.

De delicate scènes in de sieraden zijn omarmd in een mooi frame, wat resulteert in een onnavolgbare looking glass die een magische geheime wereld onthult aan degenen die er doorheen kijken.

Het is haast magisch deze kunstwerkjes te creëren en op deze manier de verwondering en ontroering die ik ervaar in de natuur, tijdens het creëren kan delen met anderen die de natuur liefhebben.

Het is steeds opnieuw bijzonder te ervaren dat mensen stil worden van mijn werk en ontroerd raken, zoals ikzelf ook stil wordt van de natuur en ontroerd raak.

Ik zoek de allerkleinste bloempjes, paddenstoeltjes, plantenwortels, blaadjes enz. uit de natuur rondom ons huis, om kleine sprookjesachtige miniatuurlandschapjes te maken. Piepkleine stukjes natuur, in de oorspronkelijke vorm zoals het in de natuur groeit, dus niet geplet, vereeuwigen ik in hars, zodat je altijd de natuur bij je kunt dragen.

Het kost mij drie weken om één juweel te creëren en het helemaal af te ronden. Het is een arbeidsintensief proces dat veel geduld en precisie vraagt. Elk door mij gecreëerd juweel is uniek en met veel liefde en respect voor de natuur gemaakt. Respect voor de natuur betekent dat ik nooit een slakkenhuisje zal gebruiken waar nog een slakje in woont en ik gebruik nooit echte vlinders of andere insecten. Ik maak ook broches en oorbellen met als thema 'vlinders'.

Neem gerust een kijkje op mijn website”
Groet van Mariëlla.

<https://www.inamagicforest.com>

Mr. Finch uit Leeds, is van huis uit sieraden ontwerper.

Een stoere Engelse kunstenaar met tatoeages die schattige aandoenlijke dieren maakt die regelrecht uit oude Engelse fabels lijken te komen.

Mister Finch is volledig autodidact en is een gepubliceerde auteur en een zeer fantasierijke textielkunstenaar, algemeen bekend om de creatie van zijn kenmerkende (en schattige) wezens. Zijn succes is ongetwijfeld te danken aan zijn vermogen om zeer realistische dieren in het wild te creëren, geëvenaard door zijn vaardigheden in het portretteren van de dieren als levensechte fantasiekarakters, elk met hun eigen unieke kenmerken.

“Bij de meeste van mijn stukken gebruik ik gerecyclede materialen, niet alleen als ethisch statement, maar ik geloof ook dat textielrecycling meer authenticiteit en charme toevoegt.”

Zijn unieke kunstwerken beelden allemaal wezens uit – hazen, egels, ganzen, vogels, spinnen en paddenstoelen zijn terugkerende personages in zijn droomachtige stukken.

“Mijn belangrijkste inspiratiebronnen komen uit de natuur en vaak keer ik keer op keer terug naar bepaalde ideeën. Bloemen, insecten en vogels fascineren mij enorm met hun verbazingwekkende levenscycli en buitengewone nesten en gedrag.”

Zijn stukken zijn inderdaad legendarisch – niet alleen vanwege het vintage textiel dat hij gebruikt, maar ook vanwege de Britse volksverhalen en fabels waar hij door geïnspireerd wordt.

“De Britse folklore is ook zo prachtig en rijk aan fantastische verhalen en blijft altijd de kern vormen van wat ik maak.

Stoffen waar ik overal naar zoek en de jacht ernaar is eindeloos. In het verleden heb ik leer en veren in mijn werk gebruikt maar dat doe ik niet meer.

Als ik een veer voor een pet wil, maak ik de veer nu zelf. Een leerachtig effect kun je ook krijgen door meerdere lagen verf en was te gebruiken.

Al het bont dat ik gebruik is nep en ik probeer waar mogelijk oude kleding te hergebruiken. Het aanbrengen van deze veranderingen heeft niet echt invloed gehad op de manier waarop ik werk en heeft me er in ieder geval toe aangezet om meer experimenteel te zijn met stoffen en texturen.

Vaak kan de stof vanaf de voorkant beschadigd raken en vlekken vertonen, maar de achterkant kan prima zijn. Ik heb ooit een oude dame horen zeggen dat ze graag de 'spookkant' van de stof gebruikte en dat vond ik leuk: de verborgen kant die over het hoofd wordt gezien. Ik keer sindsdien altijd alles binnenstebuiten om te zien hoe de binnen kant is.

Achterkant van oude stropdassen kunnen soms heel mooi zijn

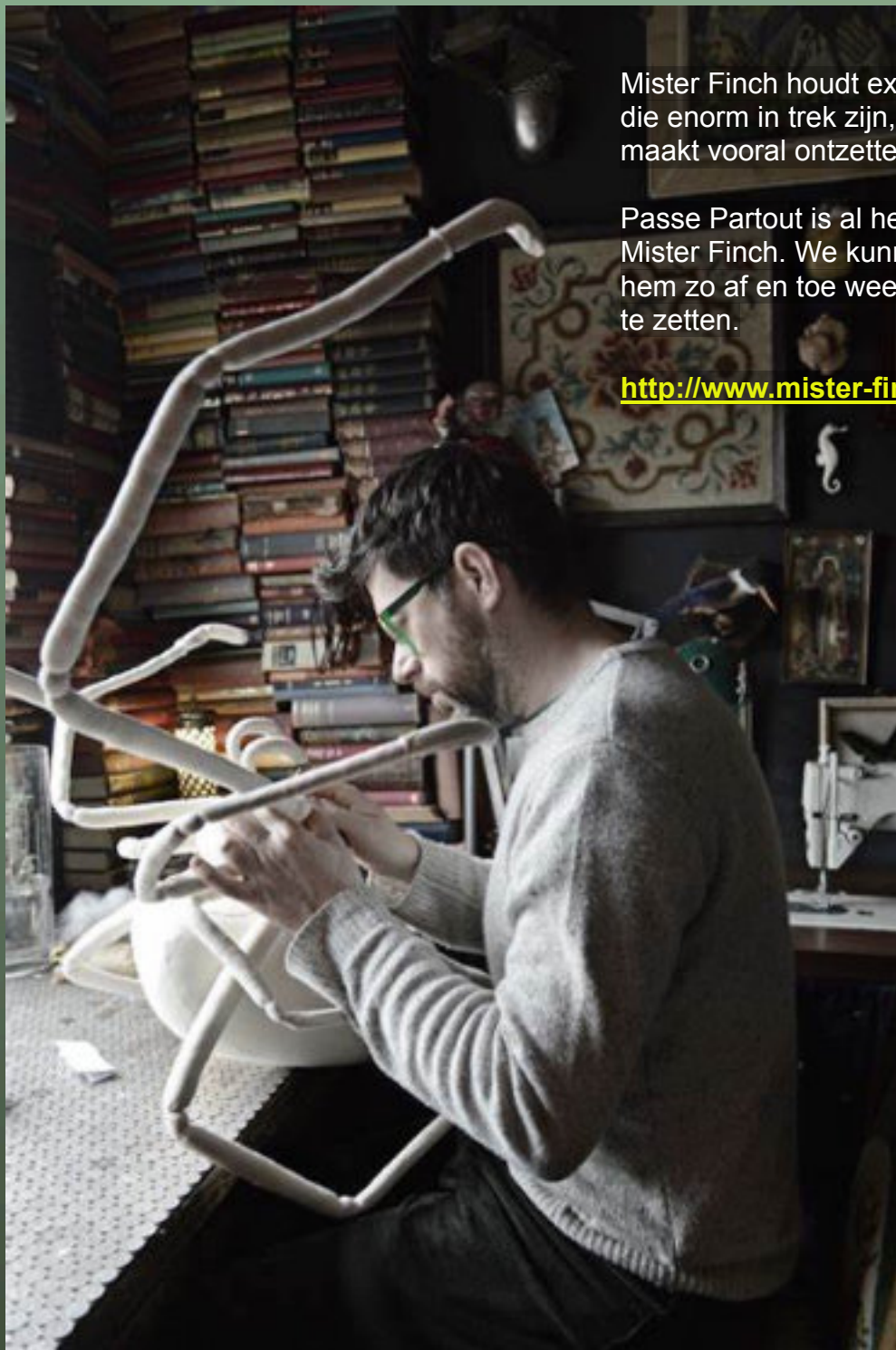
De 'spookkant' van oude heren stropdassen kan geweldig zijn als je kleine hoeveelheden stof nodig hebt, en ze kosten bijna niets. Ook meubels in containers, als een bank wordt weggegooid, kijk of ik de stof kan gebruiken... een aantal van de beste stoffen die ik heb gevonden en waar ik dol op ben, kwamen van de zijkant van een vintage bedbodemplaat die kapot was.

Mister Finch houdt exposities, geeft workshops die enorm in trek zijn, hij schrijft boeken en maakt vooral ontzettend aandoenlijke dieren.

Passe Partout is al heel lang fan van Mister Finch. We kunnen het niet laten om hem zo af en toe weer even in de schijnwerper te zetten.

<http://www.mister-finch.com/portfolio/>

Andrew Wyeth

Hij had een voorkeur voor verlaten
plekken en bruin en grijze tinten

Andrew Wyeth was één van de bekendste Amerikaanse schilders van de twintigste eeuw. Hij is dermate populair bij het Amerikaanse publiek dat hij ook wel “The People’s Painter” wordt genoemd.

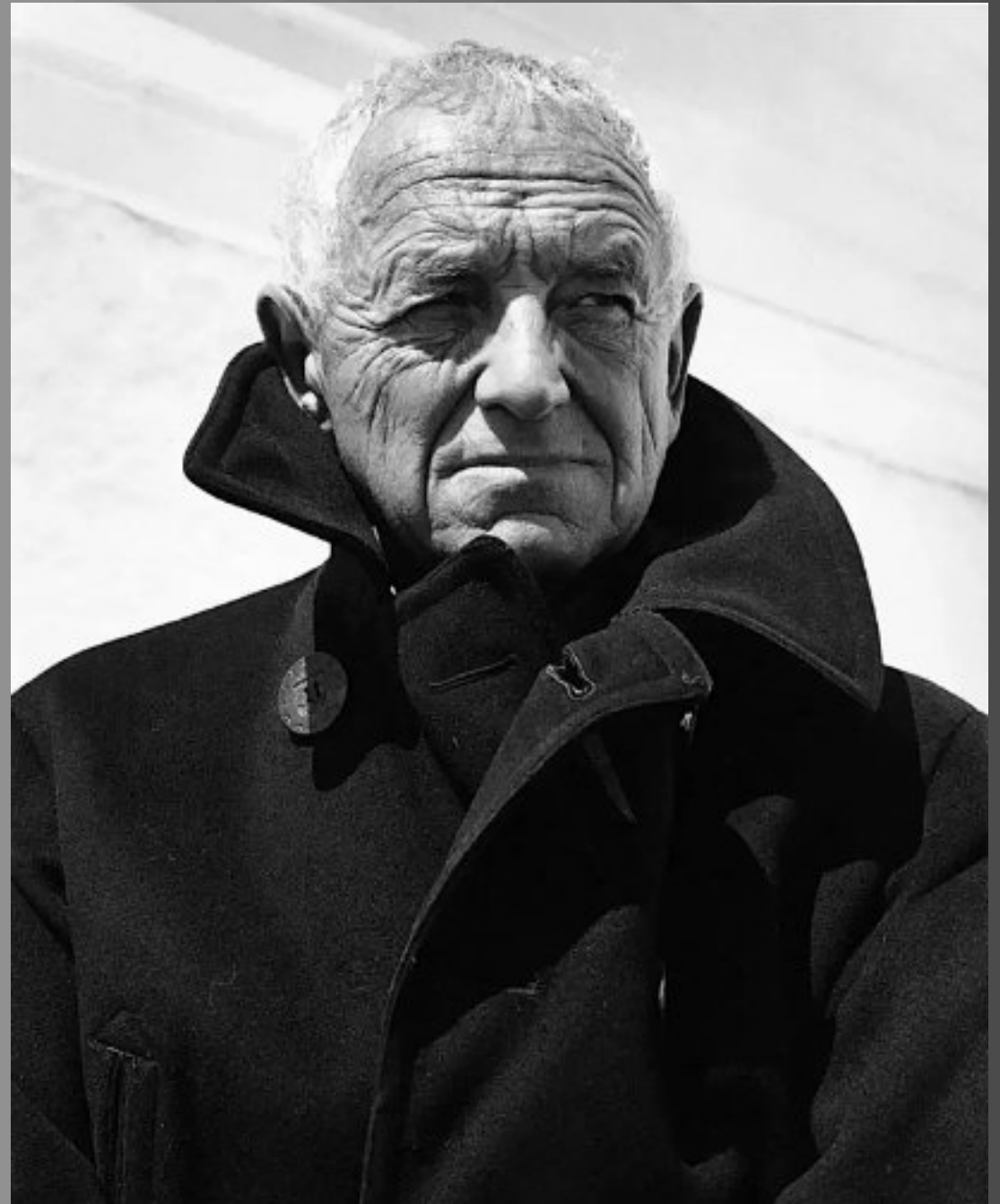
Wyeth leerde de schilderkunst van zijn vader, Newell Convers Wyeth, die schilder en illustrator was, en zo’n 3000 schilderijen maakte en 112 boeken illustreerde. Wyeth was de jongste van vijf kinderen en omdat hij een slechte gezondheid had werd hij thuis onderwezen door zijn ouders.

Wyeth’s vader herkende het ruwe talent van zijn zoon, en vond dat dit gekoesterd moest worden. Terwijl zijn vader hem de basis beginselen van het traditionele academische tekenen bijbracht, begon Andrew aquarel studies te maken van de rotsachtige kust en de zee in Port Clyde Maine.

Zoon Andrew hield van realistische, met fotografische precisie geschilderde landschappen, met een voorkeur voor verlaten plekken en bruine en grijze tinten. Hij werkte voornamelijk in aquarel en ei tempera.

Zijn favoriete onderwerpen waren het land en de mensen om hem heen. Zijn werken stralen meestal een hunkerende, melancholische sfeer uit.

Zo maakte hij eens een schilderij van de burens terwijl zij lagen te slapen.

'Christina's Wereld' is zijn bekendste schilderij

Het schilderij 'Christina's Wereld' laat een licht glooiend landschap zien, begroeid met droog gras. Op de voorgrond ligt een vrouw, half opgericht, met de rug naar de beschouwer toe.

Het lijkt alsof ze op haar laatste kracht richting het huis aan de horizon tracht te kruipen. De vrouw is Christina Olson, een vriendin en buurvrouw van de maker van dit schilderij. In haar kinderjaren kreeg Christina Olson polio, waardoor ze voor de rest van haar leven kreupel raakte.

In het schilderij is haar handicap niet direct te zien, maar wel dat er iets aan de hand is met deze jonge vrouw. In dit werk staat de aangename landelijke sfeer tegenover een onuitgesproken tragiek. Wat misschien eerst overkomt als een rustgevende situatie, verandert bij nauwkeuriger beschouwing in eenzaamheid.

'Christina's Wereld' (geschilderd in 1948) is het bekendste werk van de kunstenaar.

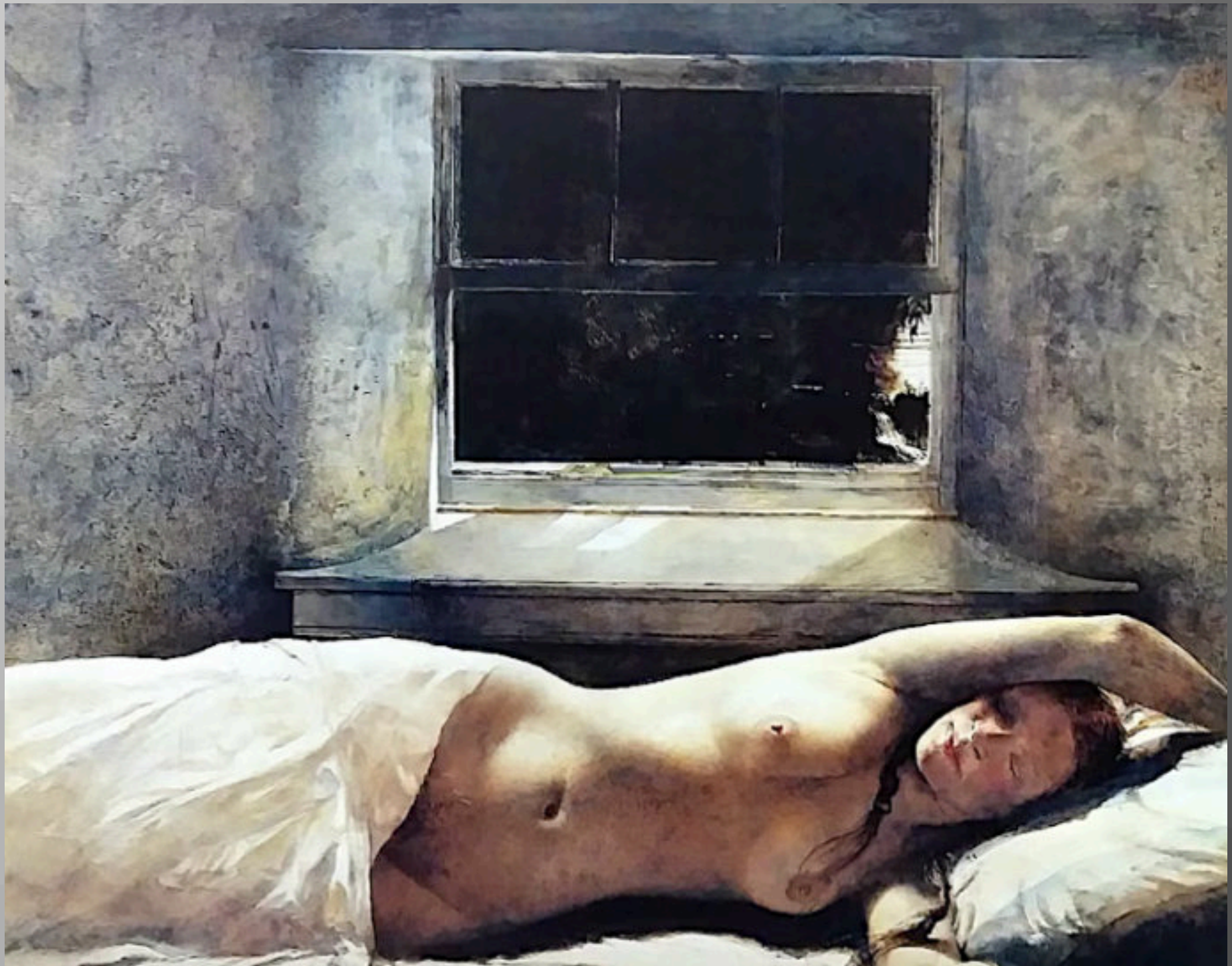
Wyeth maakte heimelijk 240 schilderijen van zijn buurvrouw Helga.

In Europa is Wyeth wellicht minder bekend, maar toch exposeerde in het Museum of Modern Art in New York, het Baltimore Museum of Art en het Art Institute of Chicago

Over een tijdsspanne van 15 jaar maakte Wyeth naast zijn andere werken, een serie van 240 schilderijen van zijn Pruisische buurvrouw, Helga Testorf.

Helga was toen 32. Hoewel ze nooit eerder model had gestaan, stemde ze in om Wyeth's model te worden. Ze genoten samen van de rust en de eenzaamheid. Helga zou vaak in slaap vallen zijn terwijl Wyeth haar bleef schilderen.

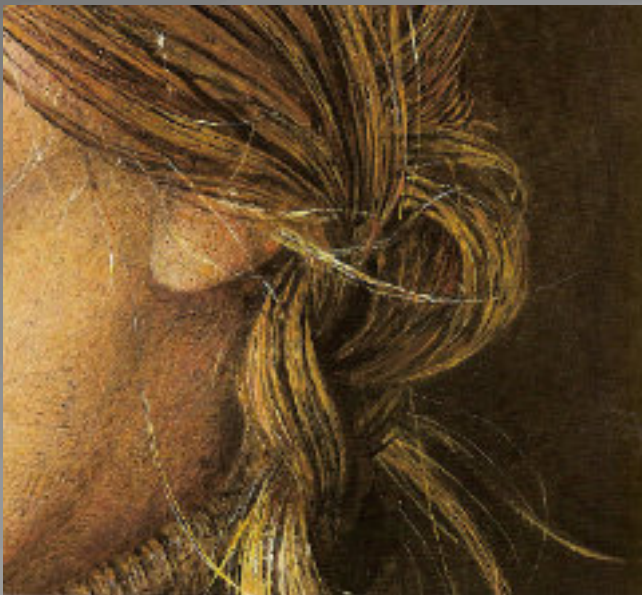
Toen de serie "Helga schilderijen" na Wyeth's dood tentoongesteld werden, bleek dat zowel de familie van Andrew Wyeth als de echtgenoot van Helga niets afwisten van deze heimelijke schilder sessies.

De Helga's schilderijen worden beschouwd als de meest interessante werken van Andrew Wyeth.

Andrew Wyeth overleed in 2009 en werd 91 jaar oud.

'Michael Palin in Wyeth's World' is een Britse documentaire uit 2013, geregisseerd door Eleanor Yule en met in de hoofdrol Michael Palin. Het gaat over de Amerikaanse schilder Andrew Wyeth en de mensen die zijn schilderijen inspireerden.

<https://www.youtube.com/watch?v=jNuGbKloUds>

'Troostmeisje'

Een schilderij
van
Guusje Bertholet

Ruim 70.000 vrouwen en meisjes gedwongen tot prostitutie met de Japanse bezetter

'Vrouwen moeten er maar aan wennen'

Op 2 januari 2024 op Openbaarheids dag heeft het Nationaal Archief in Den Haag verslagen openbaar gemaakt van een verhoor uit 1946 door het *'Regeeringsbureau tot Nasporing van Oorlogsmisdaden'*

In het verslag is te lezen dat Japanse majoor Okada heeft gezegd dat vrouwen uit Jappenkampen, die tachtig jaar geleden in Semarang tot prostitutie met de bezetter van Nederlands Indië werden gedwongen, er maar aan moesten wennen.

Okada deed die uitspraak volgens zijn collega-kapitein Ishida. Ishida vond volgens eigen zeggen dat er vrijwilligsters moesten worden ingezet om de Japanse soldaten te 'bedienen' in leger en marine bordelen.

Bij aankomst in Semarang van de 'uitgekozen' vrouwen , (die eerst naakt voor een commissie moesten verschijnen) protesteerden hij “daar het naar mijn overtuiging geen vrijwillige doch gedwongen vrouwen waren”

Ze verlieten onder dwang de bus en Ishida merkte dat “de stemming van de meisjes en vrouwen zeer bedrukt was “, dat bij vele vrouwen angst van het gezicht was af te lezen en dat er veel gehuild werd. Volgens hem kwamen ze er te plekke achter dat ze tot prostitutie zouden worden gedwongen, en in bordelen terecht zouden komen.

Ishida stelde volgens eigen zeggen nog voor ze terug te brengen. “ Okada lachte mij toen uit en zei mij: “de vrouwen moeten er maar aan wennen”.

Onderzoeksjournalist Griselda Molemans schreef in 2020 het boek 'Levenslang Oorlog' over de Japanse dwangprostitutie tussen 1932 en 1945.

Ze beschrijft daarin hoe in Nederlands-Indië minimaal 70.000 vrouwen en meisjes door Japanse militairen tot prostitutie werden gedwongen.

De vrouwen waren voornamelijk afkomstig uit Korea, China, Indonesië, Filipijnen en andere Aziatische landen.

De getuigenissen van deze vrouwen waren tot nu toe meestal niet (volledig) openbaar. Maar elk jaar worden bij het Nationaal Archief op Openbaarheids dag verschillende documenten opvraagbaar die eerder niet of alleen onder voorwaarden in te zien waren.

Dit jaar zijn dat onder andere documenten over de (dekolonisatie) oorlog in Nederlands-Indië.)

75 jaar later is een deel van die proces verbalen vrijgekomen, inclusief persoonlijke getuigenissen.

Vanwege de privacy van de Troostmeisjes lag er ook lang een openbaarheids beperking op hun getuigenissen, vertelt Nadine Groffen, adviseur openbaarheid bij het Nationaal Archief. “Volgens de wet moeten we de privacy van ieder persoon die mogelijk nog in leven is beschermen.”

Weerstand werd gruwelijk afgestraft.

In de archieven zijn ook verhalen van verzet terug te vinden. Zo staan ‘oude’ vrouwen op als Japanse officieren jonge meisjes komen halen. Ze grepen alles wat in bereik was, van stokken tot gaspijpen en vielen de mannen aan.

Op die dag is het ze gelukt om hen te verdrijven.

Heel bijzonder hoe de gemeenschap daar toen in verzet is gekomen.

Buigen voor de bezetter

Weerstand werd onmiddellijk afgestraft door kampbeulen

Mishandeling, zweepslagen tot de vellen er bij hingen, was de straf voor de meisjes die zich met hand en tand tegen verkrachting verzetten.

En daar stopt het niet: de getuigenissen vertellen ook over 'oudere' vrouwen die zeggen: 'neem mij maar mee' als de officieren na verloop van tijd terugkeren om jonge meisjes op te halen. Ze zeiden dan: "ik ben getrouwd, voor mij is het minder traumatisch dan voor een meisje van vijftien". En dat waren dan niet eens per se hun eigen dochters."

Over gruwelijkheden in de Tweede Wereldoorlog is veel bekend in Nederland. Maar als je ziet wat er ondertussen in Nederlands-Indië gebeurde, zijn niet alle groepen even goed vertegenwoordigd in de archieven. Daarom is het belangrijk dat iedereen de stukken nu kan inzien.

De Nederlandse Staat, het Koninklijk Huis en de Nederlandse Handels Maatschappij, verdienen miljoenen aan de Troostmeisjes

Met het geld dat die vrouwen verdienden, financierde Japan de oorlog, ontdekte de Nederlandse inlichtingendienst NEFIS (Netherland Forces Intelligence Service) kort na de Japanse overgave.

Het onderzoek werd nooit openbaar, waardoor het lang onduidelijk was.

NHM (Nederlandse Handels Maatschappij), De Nederlandse Staat en het Koninklijk Huis hebben als groot aandeelhouders miljoenen verdiend aan de 'Troostmeisjes' toen de Japanse banken werden geliquideerd.

De liquidatie opbrengst werd bij wijze van uitzondering onbelast uitgekeerd aan de groot aandeelhouders.

Het onderzoeksplatform zegt dat het 'met een conservatieve schatting (alleen de stortingen van de laatste drie maanden voordat Japan capituleerde) gaat om 25,76 miljoen gulden'. "Geïndexeerd over de periode 1945-2021 komt dat neer op ruim 156,5 miljoen euro."

<https://www.rtlnieuws.nl/nieuws/nederland/artikel/5326657/troostmeisjes-tweede-wereldoorlog-nederlands-indie-koninklijk-huis>

<https://www.telegraaf.nl/nieuws/2070675027/troostmeisjes-leverden-koninklijk-huis-miljoenen-op>

Ontkenning

Tot op de dag van vandaag vragen Nederlandse vrouwen de Japanse regering om erkenning voor wat hen is overkomen, helaas zonder resultaat. In 1993 heeft de Japanse regering excuses gemaakt, en wil daar niet meer op terug komen.

Conservatieve Japanse parlementariërs geloven dat misbruik nooit heeft plaatsgevonden.

Nog steeds zijn er parallellen met nu. In een land als Congo wordt tot op de dag van vandaag verkrachting ingezet als massawapen.

'Troostmeisje'

Een schilderij
van
Guusje Bertholet

Troostmeisjes Hun ogen spreken boekdelen

Deze indrukwekkende portretten zijn van de hand van de bekende kunstschilderes Guusje Bertholet.

‘Troostmeisjes’ worden ze genoemd.

De verhullende term kan de pijn en schaamte over de gedwongen prostitutie tijdens de Tweede Wereldoorlog niet wegnemen. Noch de slapeloze nachten, de mislukte huwelijken, de kinderloosheid, de nachtmerries en de armoede. De vrouwen spreken er zelden over. De daders en de regeringsleiders evenmin.

‘Het taboe is hardnekkig’.

De Japanse bezetter zag gecontroleerde seks in militaire bordelen als een pragmatische maatregel om geslachtsziekten en grootschalige verkrachtingen te voorkomen.

Geïnterviewde vrouwen vertellen een ander verhaal. Ze zijn onder dwang of met valse beloften van straat gerukt, thuis opgepakt, door dorpschouwen opgeroepen en systematisch verkracht in militaire bordelen, kazernes, fabriekslodsen, treinstellen en tentenkampen.

Het zijn indringende verhalen en portretten van inmiddels hoogbejaarde vrouwen voor wie de oorlog nooit is opgehouden.

Guusje Bertholet kunstschilderes en illustrator.

“Een schilderij is als een afspraak.
Een dialoog tussen zin en gevoeligheid.
Een tijdloos moment.”

Toen Guusje Bertholet (1959) amper oud genoeg was om over de tafel heen te kijken, ontdekte ze dat haar vader al zijn vrije tijd besteedde aan tekenen en aquarelleren.

Haar eerste gedachte was dat zij dat ook wil doen. Haar vader begon haar les te geven, en zo werd haar passie voor tekenen en schilderen geboren.

Helaas bleef er in haar drukke werkzame leven weinig tot geen tijd over voor schilderen. Jaren nadat ze haar bedrijf Bertholet Illustrations oprichtte – gespecialiseerd in het maken van medische en wetenschappelijke illustraties – kon ze het gevoel niet meer negeren dat ze weer moest gaan schilderen.

De kunstwerken van Guusje Bertholet wordt gekenmerkt door grootschalige, indrukwekkende portretschilderijen.

Guusje woont en werkt in Gorinchem.

www.guusjiebertholet.com

**Kunstenaar
of hobbyist?**

dekwast.nl

Vlaams kunstenaar Rik Poot
Bronzen beeldhouwwerken en assemblages

'De vier ruiters van de Apocalyps' is een beeldengroep van Rik Poot (1924 - 2006)

De groep staat in Brugge in het Arentshof, tussen het Groeninge museum en de achterzijde van de Onze-Lieve-Vrouwekerk, op een prachtige locatie.

Apocalyps, de dag des oordeels

Revolutie, Oorlog, Honger en Dood.

Als symbool voor menselijk verderf en het einde der tijden, is het geheel een voorstelling van vier aardse gruwelen.

Je herkent ze aan het voorwerp dat de ruiters bij zich dragen: een boog (Revolutie), een zwaard (Oorlog), een weegschaal (Honger) en het uitgemergelde gelaat van de vierde ruiters spreekt voor zich, je kijkt de Dood recht in de lege ogen.

In de Openbaring heeft God, zittend op zijn troon, een boekrol met zeven zegels vast die alleen gebroken kunnen worden door het Lam, dat wil zeggen Christus.

Revolutie - Antichrist

Het Lam opent het eerste zegel en tevoorschijn komt een wit paard, 'en die erop zat, had een boog en hem werd een kroon gegeven, en hij trok erop uit, overwinnende en om te overwinnen' (Openbaring 6:2).

Het paard staat voor de valse vrede, de ruiters zou de Antichrist zijn.

De soevereine Antichrist (oorlog)

Oorlog

Het tweede paard is rossig, 'en die erop zat werd gegeven de vrede van de aarde weg te nemen, en dat zij elkander zouden slachten, en hem werd een groot zwaard gegeven' (Openbaring 6:3).

Honger

Het derde paard is zwart, de ruiter heeft een weegschaal, maar correct weegt hij niet: hij brengt honger en oneerlijke handel.

De Dood

Ten slotte volgt het valse paard, 'en die daarop zat, zijn naam was de dood, en het dodenrijk volgde achter hem' (Openbaring 6:8).

Een werkelijk apocalyptisch beeld wordt in deze passage opgeroepen: algemene ondergang wordt opgeroepen: valse vrede met een overwinnende Antichrist, oorlog, honger en dood maken het plaatje compleet.

Een bijbelse maar een veel wreder 'Doos van Pandora' is het: gelukkig zal het Lam ook het zevende zegel breken en zo verlossing brengen.

De bedriegende weger

Rampspoed

Die vier ruiters heeft Rik Poot gebeeldhouwd: het werk dateert uit de periode 1981-1987. Alle rampspoed die de wereld kan treffen heeft de kunstenaar op een bijzonder expressieve manier neergezet.

Geen van de vier paarden staat er enigszins rustig bij, wel integendeel. Een stamp met het achterbeen, dat van de 'Honger' lijkt als een wanhopige wolf ten hemel te huilen, dat van de Antichrist (als hij het is) zet zijn achterbenen schrap en hinnikt ten strijde, dat van de dood lijkt stilstaand klaaglijk te huilen.

De vier dieren bewegen, stellen net zo goed voor wat hun ruiter beweegt. Kleuren hebben de dieren niet: ze zijn in brons waarop alleen het weer natuurlijk nuances aanbrengt.

Huiveringwekkend

Die ruiters hebben afstotelijke, grimmige en meedogenloze gezichten: zeer opvallend is dat bij de ruiter met de weegschaal.

Bij de 'Honger' kun je de ribben tellen en zie je zijn moedeloze kop, de 'Dood' heeft een afschuwwekkend doodshoofd zonder meer. Zo krijg je een plastisch zeer indrukwekkende groep die huiveringwekkend het lijden, de gebreken en tekortkomingen van de 'condition humaine' duidelijk maakt.

Poot heeft de handen van een hoefsmid en de vingers van een horlogemaker.

De uitgemergelde ruiter (Honger)

Wijlen Emile Langui, eminent kunstcriticus, omschreef Rik Poot als volgt:

“Een kerel als een boom. De stap van een grenadier, de schouders van een houthakker, de tors van een Sherpa en de kop van een vuistvechter. Een zeebonk van de Noordkaap, aangespoeld op de kusten van Normandië die zich eerst teruggetrokken had in Grimbergen om daarna te belanden in Londerzeel, in de buurt van het kasteel Diepensteyn. Daarbij heeft hij de handen van een hoefsmid en de vingers van een horlogemaker”.

Geboeid door ambachtelijk werk

Rik Poot werd geboren in het Vlaamse deel van Brabant, meer bepaald in de volksbuurt Far-West, de eerste sociale woonwijk van de gemeente Vilvoorde. Poot volgde de moderne humaniora aan het Koninklijk Atheneum te Vilvoorde en nam daarna lessen aan de Academie van Molenbeek.

Als kind raakte Poot geboeid door het ambachtelijke werk van zijn vader, die bronsgieter was en grafornameuten maakte. Tijdens de oorlogsjaren 1944-45 studeerde hij aan de Koninklijke Academie voor Schone Kunsten te Brussel. In 1948 vestigde hij zich te Grimbergen.

Rik Poot bracht zijn leven beitelend en boetsierend door in zijn atelier. Hij klaagde over de teloorgang van de ambachtelijke kennis in de hedendaagse kunst. Hij was een tegenstander van strekkingen als popart en conceptuele kunst en noemde het bedrog. Hij volgde een vormtaal die wortelde in het expressionisme en het kubisme uit het begin van de twintigste eeuw.

Hij bewonderde de anonieme middeleeuwse beeldhouwers die meewerkten aan de opbouw van een kathedraal.

Denken met de handen

Essentieel in de vormentaal van Poot zijn de holle ruimtes tussen de bronzen fragmenten waaruit zijn beelden zijn opgebouwd.

Daarmee gaf hij aan zijn werk een krachtig en expressief ritme. Naast beeldhouwer was Poot ook een schitterend tekenaar, lithograaf, filosoof en nog zoveel meer. Voor hem was beeldhouwen 'denken met de handen'.

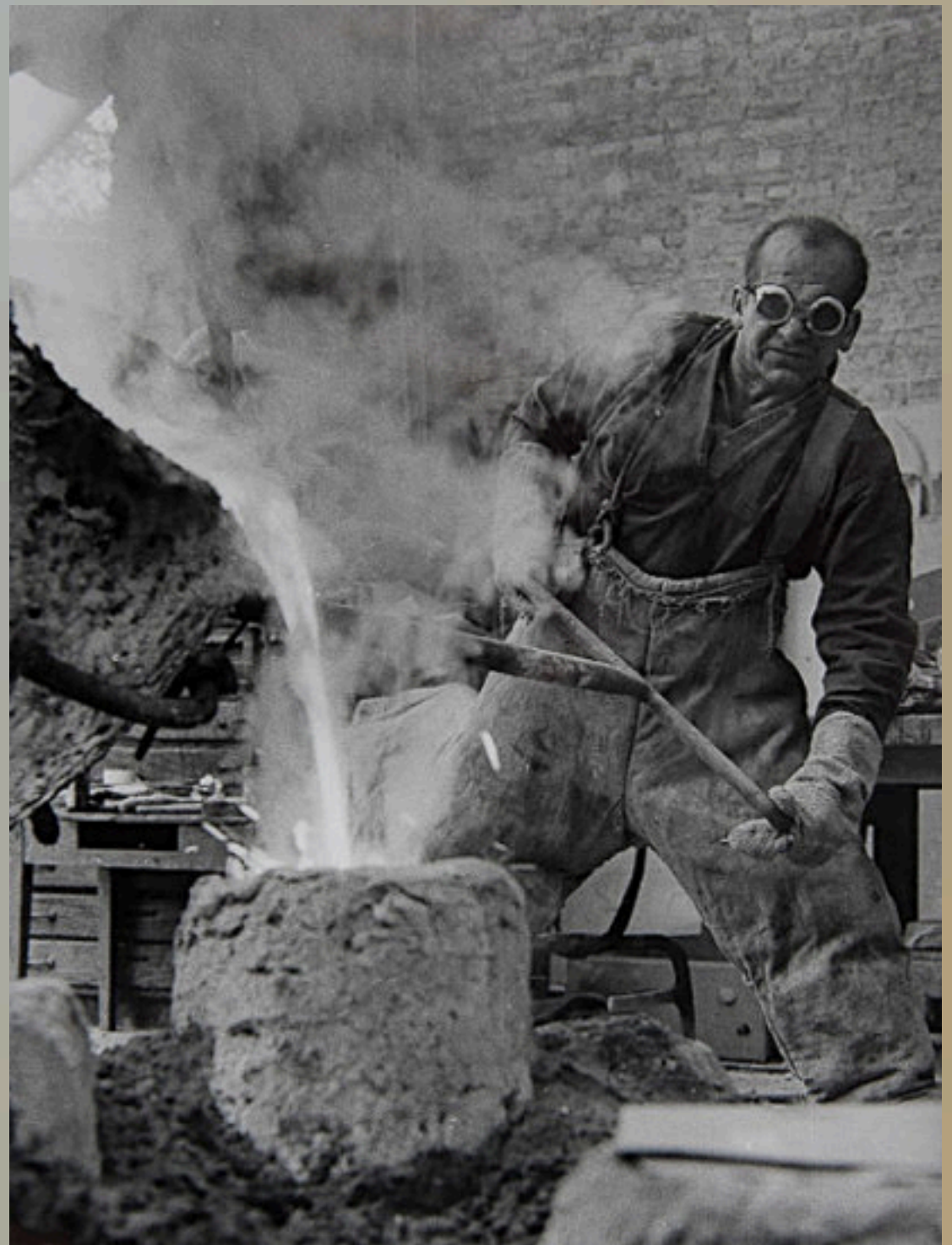
Ook de natuurelementen zoals bliksem, donder, vulkanen, de zee, een zonsondergang ... zorgden voor constante verwondering bij Rik.

Hij was een natuurmens die haast meer hield van dieren dan van mensen. Rik was steeds rusteloos onderweg in ruimte en tijd."

Poot is iemand die nooit zijn afkomst verloochend heeft. Hij heeft zich steeds afgekeerd tegen de dwaze consumptiemaatschappij.

Zijn respect voor de natuur, het dier en in het bijzonder het paard was immens.

Rik deed niet mee aan al dat mondaine gedoe van recepties. Hij is nooit verbonden geweest met een galerie, met als gevolg dat hij nooit echt de internationale doorbraak heeft mogen meemaken.

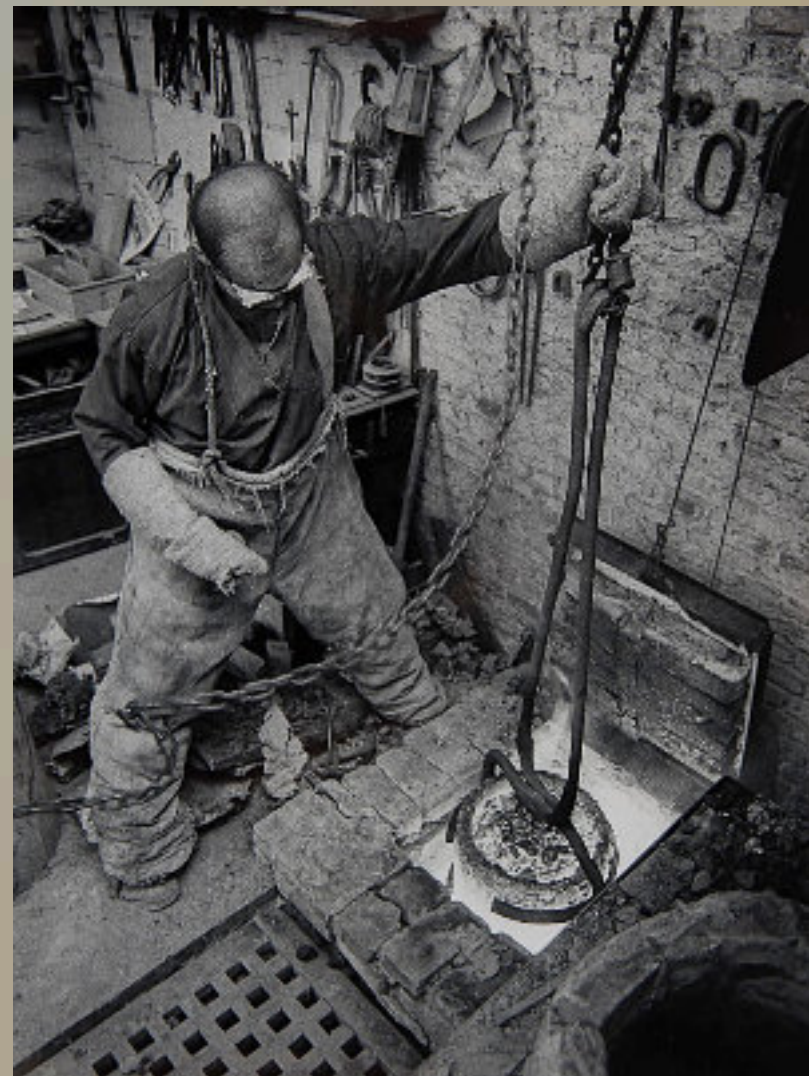

Ook de natuurelementen zoals bliksem, donder, vulkanen, de zee, een zonsondergang ... zorgden voor constante verwondering bij Rik.

Hij was een natuurmens die haast meer hield van dieren dan van mensen. Rik was steeds rusteloos onderweg in ruimte en tijd."

Rik Poot (1924 - 2006)

Middeleeuwse straf voor overspelige vrouwen

Als een stad stadsrechten had, verloor het daarmee ook het recht op eigen rechtspraak.

Als je jezelf als overspelige vrouw ten schande had gemaakt, was de straf niet mild.

Een rechter bepaalde dat de straf in het openbaar werd uitgesproken, want iedereen moest het weten.

Vervolgens leidde een stadsbode de vrouwen daarom door alle straten terwijl hij een roede droeg. De vrouwen zelf moesten verplicht twee grote houten schandballen om hun hals dragen.

Om hier extra de aandacht op te vestigen waren de zware ballen vuurrood geschilderd.

Wat de straf was voor overspelige mannen is onbekend.

Steniging is voor overspelige vrouwen nog steeds actueel. In de bijbel wordt al gesproken over steniging voor overspelende vrouwen.

Tot op de dag van vandaag komt deze primitieve praktijk helaas nog steeds voor in Islamitische landen. Je wordt dan ingegraven zodat alleen je hoofd nog boven de grond uitsteekt. Daarna mag het publiek met stenen proberen om het hoofd te raken tot de dood er op volgt.

Etruskische schilderkunst was een van de meest verfijnde pre-Romeinse schilderkunst in Italië. (circa 900-700 vóór Chr.)

Deze stijl is vooral bekend van de fresco's uit graven van de Etrusken en beschilderd keramiek. De fresco's bevatten vaak taferelen uit het dagelijks leven van de rijkere bovenlaag uit de Etruskische samenleving.

De belangrijkste vindplaatsen van deze fresco's zijn Tarquinia, Caere, Veii en Sarteano (Toscane Italië). De tombe van de leeuwen is een van de bekendste graven en werd in 1873 ontdekt.

De fresco's werden gemaakt door met verf op een laag verse natte kalk te schilderen. Door een laagje verf boven op de nog vochtige kalk aan te brengen, werd de schildering een deel van de kalk wanneer die opdroogde en op die manier een integraal deel van de muur. Kleurstoffen (pigmenten) werden gemaakt uit gesteenten en mineralen.

Over de Etrusken is betrekkelijk weinig bekend. Mogelijk behoorden ze tot de Italische volken die zich rond de 11de of 12de eeuw v.Chr. in Italië vestigden.

Eeuwen later vormden ze een machtige staat, maar uiteindelijk werden ze overvleugeld door de Romeinen.

Algemeen wordt aangenomen dat de Etruskische beschaving is geworteld in de zogenoemde villanovacultuur (circa 900-700 v.Chr.),

Opmerkelijk is dat wetenschappers hun taal en cultuur nog steeds niet helemaal hebben kunnen doorgronden.

De Etruskische sarcofagen op de foto bevatten as van de overledene.

Bovenop een beeld van de overledene.

Soms afgebeeld met een bolle buik, dat een teken van rijkdom was.

Ad de Rouw

Ad de Rouw uit Kerkdriel maakt kunst van gevonden metalen voorwerpen. Schroeven, bouten, stukken ijzer enz. alles wat hij op zijn (fiets) pad tegenkomt.

Hij verzamelt dit in een doos die hij zo nu en dan om kiept op de werkbank om te zien of hij er iets interessants van kan maken.

Deze oude, jaren gebruikte, zinkschaar knipte niet meer zoals er van hem werd verwacht en kwam na wat omwegen op mijn werkbank terecht. Na wat draaien en keren is de schaar tot zoiets als een vis getransformeerd, met allerlei kleine gevonden metalen voorwerpen; zoals een sleutel, tankdop van een brommer, bougie en wat moertjes en veertjes.

Hiermee is de buik van de vis gevuld.

Aan een bijna onzichtbaar vislijntje draait de fantasievis nu rondjes in mijn knutselkamer

Ad de Rouw
Mail: derou023@outlook.com

FARA TEKAN
NURSU

by
**default
dream**

Een Fara Tekan Nursu Stage

**" De enige manier om echt en bevrijd te zijn
was wakker te worden uit de droom waarin ik leefde. "**

Oproep aan Vrije tijd Kunstenaars voor Project "By Default Dream"

Ben jij een gepassioneerde kunstenaar die droomt van de kans om deel te nemen aan een uniek multidisciplinair podiumkunst project? Grijp dan nu je kans en word een essentieel participant van het buitengewone avontuur dat "By Default Dream" heet!

Over "By Default Dream":

"By Default Dream" is geen gewone voorstelling; het is een kunstzinnige reis die de grenzen van creativiteit en expressie verkent.

Dit multidisciplinaire podium project nodigt kunstenaars uit om betrokken te zijn bij het volledige proces van ontwikkeling van concept tot schitterende uitvoering.

Het project omvat 12 workshops van half mei tot eind januari en 4 workshops in september. (Regio Leerdam)
Vanaf september tot en met eind 2024 vinden er optredens plaats in verschillende theaters in verschillende steden.

Deelname aan dit project is gratis en deelnemers krijgen een vergoeding voor hun reiskosten en onkosten in verband met het project.

Wat we zoeken:

Wij zijn op zoek naar gepassioneerde kunstenaars met diverse artistieke achtergronden, waaronder beeldende kunst, theater, muziek, dans en meer. Of je nu een ervaren kunstenaar bent of net begint, jouw creativiteit en enthousiasme zijn de sleutels tot het succes van "By Default Dream"

Hoe kun je deelnemen:

Stuur je Portfolio:

Stuur een portfolio met voorbeelden van je werk naar bydefaultdream@gmail.com Dit kan schilderijen, tekeningen, video's, muziekopnames, of andere artistieke uitingen omvatten. Of gewoon vertel wat je doet in eigen woorden.

Motivatiebrieven:

Laat ons weten waarom je wilt deelnemen aan "By Default Dream" en wat je hoopt bij te dragen aan dit opwindende project.

Selectieproces:

Geselecteerde deelnemers worden uitgenodigd voor een groeps kennismaking, waarin jullie meer te weten komen over het project en ook omdat we meer te weten willen komen over jouw leven en artistieke visie, en hoe deze kan bijdragen aan het project.

Waarom deelnemen ?

Ontwikkel vaardigheden en leer van professionals.
Werk samen met gelijkgestemde kunstenaars.
Zie jouw creatieve visie tot leven komen op het podium.
"By Default Dream" is niet zomaar een voorstelling; het is een collectieve droom die we samen zullen realiseren. Doe mee aan deze unieke kans om je artistieke grenzen te verleggen en deel uit te maken van iets buitengewoons!

Voor vragen en inzendingen, neem contact op met:
bydefaultdream@gmail.com

Laten we samen de magie van kunst ontdekken en "By Default Dream" tot leven brengen!

Het project 'By default Dream' is een initiatief van de stichting Fara Tekan Nursu- Kunst voor Eenheid

Kijk voor meer info op
<https://faratekanfountain.com/>

FatCatArt.com:
Svetlana Petrova

Editie 14.2 van Passe-Partout Kunstmagazine verschijnt half April 2024

Wist U dat er ook een Engelse versie van Passe-Partout Kunstmagazine beschikbaar is.
Voor meer informatie of een gratis abonnement mail naar:

Redactie: sylviabosch@leerdamskunstenaarscollectief.nl

De laatste editie en alle eerdere edities van Passe-Partout Kunstmagazine kunt u teruglezen op de website van het Leerdams kunstenaars collectief

Wij zijn een stichting zonder subsidie.
Ons doel is om mensen warm te maken voor de kunst.

Want kunst kleurt je leven !

Wij hebben vrienden nodig die met 10 euro per jaar onze stichting steunen.

Wil jij alsjeblieft ook onze vriend worden ?

Ons rekening nummer is:
NL82 Rabo 01671774 00
t.g.v Stichting
Leerdams Kunstenaars Collectief.

FatCatArt